

[Kristine Heltberg.]

brud, der går i retning af konfrontationspolitik og imod den nordiske linje, vi har holdt, hvor vi har villet have samarbejde og forståelse for u-landenes specielle og vitale økonomiske problemer som noget af det helt afgørende.

Det er meget væsentligt at vurdere FN som det spejl af verdenssituationen, af de ændrede magtforhold, som det er. Og det kan ikke nytte noget, at vi deltager i vestlandenes almindelige græden over, at magtforholdene har ændret sig i verden. Lad os dog i stedet for anerkende, at de er sådan, og være med til at skabe forståelse i stedet for konfrontation, det vil sige: lad os bryde med den politik, som blev påbegyndt af den foregående regering i forholdet til u-landene, en holdning, som må være særdeles kritisabel netop i den situation, u-landene befinder sig i i øjeblikket.

Selvfølgelig er den holdning, som u-landene har indtaget i FN, ikke altid svarende til vores holdning, men vores linje må dog være samarbejde, forståelse og ikke konfrontation.

Det er væsentligt at udbygge vor egen bilaterale del af hjælpen til u-landene. I den krisesituation, vi taler så meget om, og som i ganske særlig grad rammer den såkaldte fjerde verden, må man pege på, at det er vigtigt at fastholde den bilaterale del af hjælpen, der giver os en anledning til at være med til at bestemme, hvad vores midler bruges til, at de i overensstemmelse med vore principper og demokratiske ideer kommer så brede dele af u-landsbefolkningerne til del som muligt.

I denne forbindelse må man sige, at DANIDAS personaleproblemer som følge af personaleloftet ikke kan bevirke, at det politisk velovervejede forhold, ca. fifty-fifty, mellem multilateral og bilateral hjælp ændres i strid med både vore egen og den nordiske holdning. De selektive muligheder ved den bilaterale hjælp, mulighederne for at hjælpe uanset forskellig stillingtagen i forhold til frihedsbevægelserne, gør det til en uomtvistelig nødvendighed at fastholde kravet om, at den bilaterale hjælp bevares i samme omfang som hidtil.

Jeg vil gerne slutte med at udtrykke min glæde over, at i hvert tilfælde hr. Kjeld Olesen i sin tale nævnte Chile, som jeg savnede

en omtale af i udenrigsministerens redegørelse. Der er ingen tvivl om, at vi vel for de fleste danskeres vedkommende har en ganske klar holdning til Chile. Men lad os dog finde et udtryk for den holdning, bl. a. ved en så lille og ubetydelig ting som at påpege over for vores diplomatiske repræsentation, at den ikke bør lade sig misbruge til at medvirke til at legitimere Pinochet og hans juntastyre ved at lade sig afbilde ved alskens festlige lejligheder.

Lad os først og fremmest hjælpe de politiske flygtninge ved at sørge for, at de muligheder for at få dem hjem, som vi har krævet, bliver gjort lige store for dem, der er i Argentina, som dem, der er i selve Chile. Og lad os give den danske ambassade mulighed for at indtage samme holdning over for chilenske flygtninge, som den havde, når det drejer sig om flygtninge fra andre lande, ved at give den mulighed for at udstede visum på stedet. Det er et krav, som vi må stille, og som vi håber at netop den nuværende regering kan opfylde til forskel fra den foregående.

Lasse Budtz (S):

Jeg er glad ved at vide, at der findes så mange udvalgsmøder for øjeblikket i tinget, at der er så meget i gang andre steder i salen, fordi den udenrigspolitiske interesse i dette høje ting jo er meget betydelig. Derfor er det rart at vide, at der er en undskyldning for, at der ikke er flere til stede i salen, hvilket måske er meget rart at kunne oplyse for de fulde tilhørerpladser.

Må jeg så i øvrigt sige, at denne debat har ganske naturligt især samlet sig om Europa. Jeg vil også gerne ved denne lejlighed erklære mig som fuld tilhænger af vort medlemskab af EF. Det er mig ærlig talt komplet umuligt at begribe, hvorfor der er så mange medlemmer, som tror, at Danmarks identitet går tabt, fordi vi deltager i et i virkeligheden uforpligtende politisk samarbejde også i relation til EF. Man vedtager jo nemlig kun politiske tilkendegivelser, hvis samtlige 9 lande er til stede, er med i vedtagelsen, og er ét land uenigt, bliver der ikke vedtaget noget som helst. Det synes jeg bør fastslås gang på gang; der er ikke tale om nogen egentlig politisk binding.

Der er grund til at takke udenrigsministeren for denne meget fyldige og meget inter-